

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 lipca 2014 r. znak i numer sprawy (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.:

- ustalił, iż podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego A. B. za okres nieprzerwanej niezdolności do pracy od dnia 3 kwietnia 2014 r. wynosi 1.449,67 zł ,

- zobowiązał A. B. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okres 3 kwietnia 2014 r. - 6 czerwca 2014 r. wraz z odsetkami w łącznej kwocie 13.193,80 zł (12. 904, 45 zł tytułem świadczenia i 289, 35 zł tytułem odsetek).

Uzasadniając zajęte stanowisko organ rentowy wskazał na nieważność postanowień łączącej adresatkę decyzji z płatnikiem składek M. M. umowy o pracę w zakresie dotyczącym wynagrodzenia za okres od 1 lutego 2014r. z uwagi na sprzeczność tychże z zasadami współżycia społecznego. W ocenie organu zwiększenie wynagrodzenia A. B. z 1.680 zł do 8.582,10 zł miesięcznie zaledwie miesiąc przed rozpoczęciem korzystania ze świadczeń z ubezpieczenia chorobowego w związku z ciężką chorobą miało na celu osiągnięcie korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu poprzez uzyskanie świadczeń naliczonych od rażąco wygórowanej podstawy ich wymiaru. W tych warunkach istniały podstawy do ustalenia podstawy wymiaru składek za okres od 1 lutego 2014r. na dotychczasowym poziomie, to zaś z kolei oznacza, że powstała nadpłata świadczeń wyliczonych od wyższej podstawy. (decyzja – k. 9 – 10 stanowiącego załącznik do akt sprawy pliku akt organu zwanego dalej aktami zasiłkowymi)

A. B. wniosła odwołanie od tej decyzji wskazując na błędne ustalenie przez organ rentowy, iż podwyższenie jej wynagrodzenia warunkowane było zamiarem uzyskania nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych w sytuacji, gdy podwyżka wiązała się ze zwiększeniem do pełnego etatu wymiaru czasu pracy wynikającym z poszerzenia jej obowiązków zawodowych i powodującym ograniczenie uprzedniej aktywności zawodowej obejmującej poza zatrudnieniem usługi na rzecz innych podmiotów. (odwołanie – k. 2 – 8)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie na jego rzecz od ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 120 zł podtrzymując dotychczasową argumentację i wskazując na toczący się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie proces z odwołania A. B. od decyzji w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek (odpowiedź na odwołanie – k. 36a – 36b)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. B. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych od dnia 1 lipca 2013 r. z tytułu zatrudnienia u prowadzącego działalność pozarolniczą M. M. z miesięczną podstawą wymiaru składek 1600 zł. Podstawa ta została podwyższona od 1 stycznia 2014r. do 1680 zł miesięcznie, a od 1 lutego 2014r. do 8 582, 10 zł miesięcznie. Zmiany podstaw wymiaru składek wynikały z podpisania przez A. B. i M. M. aneksów do umowy o pracę przewidujących wzrost wynagrodzenia do wskazanych wyżej kwot, a od 1 lutego 2014r. także zmianę wymiaru czasu pracy z uprzedniej ¼ do pełnego etatu.

Niesporne, a nadto dowód: zaświadczenie płatnika składek – k. 1 – 1c akt zasiłkowych, umowa o pracę z aneksami – k. 10 – 11, raport imienny – k. 3 akt zasiłkowych

Od 1 marca 2014r. A. B. pozostawała niezdolna do pracy w związku z ciężką stwierdzoną jeszcze przed podpisaniem drugiego z aneksów do umowy o pracę.

Niesporne, nadto zaświadczenie płatnika składek – k. 1 – 1c akt zasiłkowych, historia choroby – k. 177 – 186 akt VI U 1490/14 Sądu Okręgowego w Szczecinie

W związku z upływem okresu, za jaki ubezpieczonej przysługiwało prawo do wynagrodzenia chorobowego, płatnik składek przesłał organowi rentowemu wymagane przepisami dokumenty niezbędne do wypłaty zasiłku chorobowego.

Niesporne, nadto zaświadczenie płatnika składek – k. 1 – 1c akt zasiłkowych, zaświadczenie (...) k. 2, 4, 5 akt zasiłkowych

W oparciu o nie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wypłacił A. B. zasiłek chorobowy:

- w dniu 25 kwietnia 2014r. za okres 3 – 25 kwietnia 2014r. w kwocie 5677, 55 zł brutto (4655, 55 zł netto),

- w dniu 26 maja 2014r. za okres 26 kwietnia 2014r. – 31 maja 2014r. w kwocie 8886, 60 zł brutto (7286, 60 zł netto),

- w dniu 6 czerwca 2014r. za okres 1 – 6 czerwca 2014r. w kwocie 1481, 10 zł brutto (1214, 10 zł netto),

łącznie 16.045, 25 zł brutto.

Niesporne, nadto karta zasiłkowa – k. 12 akt zasiłkowych

W międzyczasie organ rentowy przeprowadził postępowanie wyjaśniające w przedmiocie prawidłowości zgłoszenia A. B. do ubezpieczeń społecznych.

Efektem tego postępowania było wydanie przez ten organ w dniu 26 czerwca 2014r. decyzji nr (...) stwierdzającej, iż podstawa wymiaru składek A. B. podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek M. M. wynosi za luty 2014r. 1680 zł.

Niesporne, nadto decyzja (...) Oddziału w S. z dnia 26 czerwca 2014r. nr (...) – k. 6 – 8 akt zasiłkowych

Od decyzji tej A. B. wniosła odwołanie do Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Niesporne, nadto odwołanie – k. 2 – 8 akt VI U 1490/ 14 Sądu Okręgowego w Szczecinie,

Po przeprowadzony z udziałem M. M. postępowaniu Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 18 listopada 2015 r. sygn. akt VI U 1490/14 odwołanie to oddalił.

Sąd Okręgowy wskazał, iż jedynym powodem umownego zwiększenia wymiaru czasu pracy i wysokości wynagrodzenia A. B. od 1 lutego 2014r. był zamiar uzyskania przez wymienioną wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a strony stosunku pracy nie wykazały żadnych racjonalnych podstaw uzasadniających takie zwiększenie. Tym samym postanowienia umowne, o jakich mowa, pozostawały w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i zmierzały do obejścia prawa, co skutkuje ich nieważnością.

Niesporne, nadto dokumentacja w aktach VI U 1490/ 14 Sądu Okręgowego w Szczecinie, w tym wyrok tego Sądu – k. 228 wraz z uzasadnieniem – k. 233 – 240

Apelacja A. B. od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 listopada 2016 r. sygn. akt III AUa 238/16, który warunkowało podzielenie stanowiska sądu I instancji, iż podwyższenie wynagrodzenia wynikało z zamiaru nadużycia prawa do świadczeń, co czyni postanowienie umowne sprzecznym z zasadami współżycia społecznego.

Kasacji w sprawie nie wywiedziono.

Niesporne, a nadto dokumentacja w aktach VI U 1490/ 14 Sądu Okręgowego w Szczecinie, w tym apelacja – k. 243 – 247 akt VI U 1490/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie – k. 275 tych akt z uzasadnieniem – k. 280 - 295

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja została doręczona ubezpieczonej w dniu 22 lipca 2014r.

Niesporne, nadto potwierdzenie odbioru – k. 11 akt zasiłkowych

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestię świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, do których należy zasiłek chorobowy regulują przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (obecnie t.j. Dz.U.2016.372), zwanej dalej ustawą zasiłkową.

Zgodnie z art. 6 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

W niniejszej sprawie poza sporem leżało prawo A. B. do zasiłku chorobowego za okres od 3 kwietnia 2014r., sporną natomiast pozostawała podstawa wymiaru świadczenia.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, jeżeli zaś niezdolność do pracy powstała przed upływem tego okresu przeciętne miesięczne wynagrodzenie za pełne miesiące kalendarzowe ubezpieczenia. W przypadku zmiany umowy o pracę w zakresie wymiaru czasu pracy, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie ustalone dla nowego wymiaru czasu pracy, jeżeli zmiana ta nastąpiła w miesiącu, w którym powstała niezdolność do pracy lub w miesiącach, o którym mowa w art. 36 ustawy (art. 42 ustawy zasiłkowej).

Wynagrodzenie uwzględniane przy wyliczaniu podstawy wymiaru zasiłku to zgodnie z art. 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej przychód pracownika stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, po odliczeniu potrąconych przez pracodawcę składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz chorobowe. Nie ulega zatem wątpliwości, iż znaczenie dla ustalenia podstawy wymiaru zasiłku ma podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

W przypadku ubezpieczonej podstawa ta za luty 2014r. była przedmiotem zainteresowania organu rentowego, a wydanie zaskarżonej decyzji poprzedziło ustalenie przez ten organ, także w drodze decyzji, iż A. B. podlega u M. M. w lutym 2014r. pracownicemu ubezpieczeniu społecznemu (emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu) z podstawą wymiaru składek 1680 zł brutto. Ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne A. B. z tytułu zatrudnienia u M. M. stanowiło przedmiot postępowania toczącego się pod sygn. akt VI U 1490/14 przed Sądem Okręgowym w Szczecinie na skutek odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego z dnia 26 czerwca 2014r. nr (...). Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie oddalona została apelacja odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie wydanego w powyższej sprawie i oddalającego odwołanie. Prawomocny wyrok sądu korzysta z powagi rzeczy osądzonej, co oznacza niemożność poczynienia w innym toczącym się postępowaniu ustaleń pozostających z nim w sprzeczności. Zgodnie bowiem z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe. Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Rejonowy związany przytoczonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie nie mógł w przypadku lutego 2014r. dokonywać samodzielnie ustaleń w zakresie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne A. B. z tytułu zatrudnienia u M. M. (co czyniłoby zbytecznym prowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie), a musiał przyjąć podstawę ustaloną w decyzji organu z dnia 26 czerwca 2014r.

W przypadku pozostałych miesięcy zatrudnienia ubezpieczonej podstawa wskazywana przez płatnika składek nie była przedmiotem sporu i wynosiła w kolejnych miesiącach kalendarzowych 2013r. po 1600 zł miesięcznie, a w styczniu 2014r. 1680 zł miesięcznie.

Tym samym podstawa wymiaru świadczenia wynosiła 1397, 90 zł /1620 zł (suma wynagrodzeń za osiem miesięcy zatrudnienia podzielona przez liczbę miesięcy) - 13, 71% (suma składek potrąconych przez płatnika składek zgodnie z art. 16 ust. 1, 1 b, 2, art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych /t.j. Dz. U. 2016.963/, zwanej dalej ustawą systemową).

Organ rentowy przyjął w zaskarżonej decyzji wyższą podstawę wymiaru składek 1449, 67 zł powołując się na art. 45 ust. 1 ustawy zasiłkowej przewidujący, iż podstawa wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę (wynoszącego w 2014r. 1680 zł), po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% tego wynagrodzenia. Uwadze organu uszło jednak, iż sądy orzekające w sprawie podstawy wymiaru składek stwierdziły, że nie tylko postanowienia umowy o pracę dotyczące wynagrodzenia, ale i wymiaru czasu pracy były nieważne jako ukierunkowane na otrzymanie wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd zmienia decyzję tylko w przypadku uznania odwołania za uzasadnione (art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.), natomiast w innym przypadku odwołanie oddala (art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.). Oznacza to, że sąd nie modyfikuje decyzji na niekorzyść wnoszącego odwołanie.

Skoro podstawa wymiaru zasiłku ustalona w decyzji pozostawała wyższa niż rzeczywistość wynikająca z wyliczenia w oparciu o przepisy ustawy zasiłkowej, brak było podstaw do zmiany decyzji w zakresie tej podstawy.

Zasiłek chorobowy przysługujący ubezpieczonej od tak ustalonej podstawy za okres 3 kwietnia 2014r. – 6 czerwca 2014r. (łącznie 65) wynosił 3140, 80 zł. Dzienna stawka zasiłku (w myśl art. 36 ust. 3 ustawy zasiłkowej 1/30 podstawy wymiaru) odpowiadała bowiem kwocie 48, 32 zł. Tym samym różnica między świadczeniem wypłaconym a należnym wynosiła 12.904, 45 zł, jak prawidłowo wskazał organ w decyzji.

Zgodnie z art. 84 ust. 1. osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania oraz świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia. (art. 84 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy systemowej). To właśnie na treść art. 84 ustawy zasiłkowej powoływał się organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W sprawie zachodziły podstawy do uznania nadpłaconego zasiłku chorobowego za świadczenie nienależnie pobrane.

Nadpłata zasiłku nastąpiła w oparciu o dokumenty złożone przez płatnika składek, a obejmujące taką podstawę wymiaru składek jak wskazana w aneksie do umowy o pracę modyfikującym wymiar czasu pracy i wynagrodzenie ubezpieczonej. Podpisanie przez A. B. tego aneksu stanowiące punkt wyjścia do uzyskania zasiłku liczonego od wyższej podstawy uznać należy za świadome wprowadzenie w błąd, o jakim mowa w art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej.

Związanie sądu prawomocnym wyrokiem w sprawie podstawy wymiaru składek dotyczy nie tylko rozstrzygnięcia, ale i ustaleń, którego legły u jego podstaw. Oznacza to, że sąd rozpoznający niniejszą sprawę wiąże również ustalenie, że podpisanie przez strony aneksu do umowy o pracę podwyższające od 1 lutego 2014r. wymiar czasu pracy A. B. i jej wynagrodzenie nie znajdowało uzasadnienia, miało bowiem na celu wyłącznie uzyskanie wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych i pozostawało z tego względu nieważne wobec sprzeczności z zasadami współzycia społecznego.

Z prawomocnością orzeczenia sądowego związana jest powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.). Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Chociaż powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to w orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga ta rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu. W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w

jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2011r. II PK 4/11, OSNP 2012/15 -16/192 i powołane tam orzeczenia). W kolejnym postępowaniu, takie okoliczności faktyczne nie mogą być już ponownie badane. Związanie orzeczeniem oznacza bowiem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią.

Ustalenia dotyczące nieważności postanowień umownych aneksu podpisanego przez ubezpieczoną i płatnika składek były nierozdzielnie związane z rozstrzygnięciem, jakie zostało wydane w sprawie VI U 1490/14, wyznaczały to rozstrzygnięcie. Modyfikacja podstawy wymiaru składek określonych w umowie o pracę możliwa jest wyjątkowo, właśnie przy takim ustaleniu jak w tej sprawie.

Jeśli w istocie nie istniały podstawy do ustalenia wynagrodzenia w określonej wysokości, a zostało ono ukształtowane wyłącznie dla maksymalizowania dochodu ubezpieczonej z tytułu świadczeń z ubezpieczenia społecznego i nie odpowiadało wykonywanej pracy nie powinno dojść do takiego jego określenia. Zgodnie z art. 58 § 1 i 2 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu jej obejście jest nieważna, chyba że przepis przewiduje inny skutek, nieważna jest też czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Przepis ten znajduje odpowiednie zastosowanie w przypadku umów o pracę z uwagi na odesłanie zawarte w art. 300 k.p. Zawierając taką umowę strony winny zatem rozważyć m.in. czy nie narusza ona zasad współżycia społecznego. Jeśli tego nie uczynią, ponoszą konsekwencje uznania umowy lub niektórych jej postanowień (zgodnie z art. 58 § 3 k.c. jeżeli nieważnością dotknięta jest tylko część czynności prawnej czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana) za nieważne.

Rozpoznając odwołanie A. B. od decyzji w przedmiocie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne Sąd Okręgowy w Szczecinie obszernie wyjaśnił, dlaczego postanowienie umowne w przedmiocie wynagrodzenia za pracę (także zwiększenia etatu) jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Jego stanowisko podzielił też Sąd Apelacyjny w Szczecinie. Bezcelowym jest przytaczanie tej argumentacji przez podziela ją w pełni Sąd Rejonowy, jako że ustalenie to wydane w sprawie VI U 1490/14, jak już wspomniano, jest wiążące w tej sprawie. Podpisanie aneksu podwyższającego wynagrodzenie nie wynikało z chęci realizacji wynikających zeń postanowień, nie znajdowało żadnego uzasadnienia, a ukierunkowane było wyłącznie na uzyskanie wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych znajdującej się w ciąży ubezpieczonej kosztem innych uczestników systemu. Takie działanie uznać należy za świadome wprowadzenie organu w błąd co do podstawy wymiaru składek.

W zaskarżonej decyzji zobowiązano ubezpieczoną nie tylko do zwrotu zasiłku chorobowego, ale i odsetek od tych świadczeń. W decyzji nie wskazano, za jaki okres organ domaga się odsetek, a ograniczono się jedynie do podania ich kwoty. Zważywszy jednak na wyliczenie kwotowe odsetek i informację, iż mają być one dalej naliczane, uznać należało, że są to odsetki należne za okres do wydania decyzji.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy systemowej, osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Art. 84 ust. 1 ustawy systemowej odsyła w zakresie wysokości i zasad naliczania odsetek do przepisów prawa cywilnego, a zatem do regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. Odesłanie to nie może być jednak rozumiane zbyt szeroko. Nie dotyczy ono, zdaniem sądu, terminu wymagalności świadczeń podlegających zwrotowi a w konsekwencji terminu, od którego organ rentowy może żądać odsetek. Opóźnienie dłużnika w prawie cywilnym uregulowane jest bowiem w różny sposób w zależności od rodzaju świadczenia, jakiego dotyczy. Określenie terminu wymagalności świadczenia z ubezpieczeń społecznych podlegającego zwrotowi musi być ustalone nie na gruncie przepisów prawa cywilnego, a na gruncie przepisów prawa ubezpieczeń społecznych. Zasady prawa cywilnego, o jakich mowa w art. 84 ust. 1 ustawy systemowej to zasady wskazane w art. 481 § 1 i 2 k.c. W myśl wymienionych przepisów jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Określenie terminu powstania opóźnienia osoby zobligowanej do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych musi być oceniane jednak na gruncie przepisów ubezpieczeniowych. Ustalenie, że wypłacone świadczenie

z ubezpieczeń społecznych jest nienależne, zostaje dokonane dopiero w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez organ rentowy. Dopiero od dnia następnego po dniu otrzymania decyzji w tym zakresie jej adresat, jeśli zostaje zobowiązany do zwrotu świadczenia, pozostaje w opóźnieniu skutkującym możliwością żądania odsetek. Z datą otrzymania decyzji uzyskuje on bowiem wiedzę o tym, że świadczenie jest nienależne (otrzymuje wezwanie do jego zwrotu). Taki pogląd sądu znajduje poparcie w uzasadnieniach wyroków Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010r. I UK 201/09 LEX nr 585713 i z dnia 16 grudnia 2008 r. I UK 154/08, OSNP 2010/11- 12/ 148. Decyzja obligująca ubezpieczoną do zwrotu świadczeń została jej doręczona w dniu 22 lipca 2014r., do tego dnia nie powinny zatem być naliczane odsetki od kwoty podlegającej zwrotowi.

Mając na uwadze wszystko powyższe sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c zmienił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej obowiązku zwrotu odsetek, w pozostałym zaś zakresie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

Orzeczenie o kosztach wydane zostało w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), do których zalicza się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach. Zasądzona na rzecz organu rentowego kwota odpowiada stawce przewidzianej w § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U 2002.163.1349 z późn. zm) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Ustaień faktycznych dokonano na podstawie zgromadzonych dokumentów, których rzetelność i autentyczność nie były podważane.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować (projekt sporządził asystent W. S. acz został on znacząco zmieniony)
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonej,
3. przedłożyć z apelacją lub za 21 dni